

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת שְׁמוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק י"ב

קונטרס 222

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקֹון בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

אֲתַבְטְלוּ וְאִסְתַּלְקוּ מֵהוּא תְקוּנָא, עַד דִּיִּיתִי תְקוּנָא
 (ג"א דִּיִּקְנָא) דְּאָדָם. וְכַד אָתָא הָאִי דִּיִּקְנָא, אֲתַגְלֵפוּ
 (ס"א אֲתַבְלָלוּ) בְּלָהוּ, וְאֲתַחֲזְרוּ לְקִיּוּמָא אַחְרָא. מְנַהוֹן
 אֲתַבְסָמוּ, (ס"א מְנַהוֹן אֲתַבְסָמוּ וְלֹא אֲתַבְסָמוּ) וּמְנַהוֹן לֹא
 אֲתַבְסָמוּ כָּלֵל.

וְאִי תִימָא וְהָא כְּתִיב וַיָּמַת, וַיָּמַת. דְּאֲתַבְטְלוּ לְגַמְרִי.
 לָאוּ הָכִי, אֶלָּא כָּל מָאן דְּנַחֲת מִדְּרָגָא קַדְמָאָה
 דְּהוּא בֵּיהּ, קֹאֲרִי בֵּיהּ מִיְתָהּ. כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (שמות
 ב) וַיָּמַת מֶלֶךְ מִצְרַיִם, דְּנַחֲת מִדְּרָגָא קַדְמָאָה דְּהוּא
 קָם בֵּיהּ. וְכִיּוֹן דְּאֲתַתְּקוּן אָדָם, אֲתַקְרוּן בְּשֵׁמֵהוּן אַחְרֵינִין,
 וְאֲתַבְסָמוּ בְּקִיּוּמָא בֵּיהּ, וְקִיּוּמִין בְּדוּכְתֵייהוּ.

~~~~~ ספר נפלאות הזוהר ~~~~~

לוצאטון בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לע"ל, ואותה הקדושה השורה עליו נק' הבלא דגרמיין.

בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי

אחינו כל בית ישראל - הביאו ברכה אל ביתכם ובכל רגע ותוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י- ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות - ובפרט בדור האחרון הזה שמצפים כבר בכליון עינים לגאולה השלימה - וכבר הבטיח הרעיא מהימנא: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" אשר על כן אחינו הטהורים

# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וְכִלְהוּ אֶתְקֵרוּן בְּשִׁמְהוֹן אַחֲרֵינִין מִן קַדְמָאִין, בַּר הַהוּא  
 דְּכִתִּיב בֵּיהּ, (בראשית לו) וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ מְהִיטְבָּאֵל  
 בַּת מִטְרַד בַּת מִי זָהָב. מָאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּהֵינִי לָא  
 אֶתְבְּטְלוּ בְּשָׂאֵר אַחֲרֵינִין. מִשּׁוּם דְּהָוָה דְּכַר וְנוֹקְבָא.  
 כְּהֵאִי תַמְרָא, דְּלֵא סְלִקָא אֶלָּא דְּכַר וְנוֹקְבָא. וּבְגִין כְּדִ  
 הִשְׁתָּא דְּאִשְׁתְּכַחוּ דְּכַר וְנוֹקְבָא, לָא כְּתִיב בְּהוּ מִיִּתְה  
 כְּאַחֲרֵינִין, וְאַתְקֵימוּ. אֲבָל לָא אֶתְיִשְׁבוּ, עַד דְּאַתְתְּקוּ  
 דִּיִּקְנָא דְּאָדָם, וְכִיּוֹן דְּאַתְתְּקוּ דִּיִּקְנָא דְּאָדָם, אֶתְחַזְרוּ  
 וְאַתְקֵימוּ בְּקִיּוּמָא אַחֲרָא, וְאַתְיִשְׁבוּ.

תַּאנְא, בַּד סְלִיק בְּרַעֲיוֹתָא דִּרִישָׁא חוֹרָא, לְמַעַבְד  
 יְקָרָא לִיקְרִיָּה, תַּקִּין וְזִמִּין וְאַפִּיק מִבּוֹצִינָא  
 דְּקַרְדֵּינּוֹתָא, חַד נִיצוּצָא, (נִשְׁבַּ בֵּיהּ אֶתְתּוֹקֵר) (כ"א אֶתְתּוֹקֵר וְסְלִיק

### ספר נפלאות הזוהר

חושו והצילו את עם ישראל להידבק בלימוד הזוהר הקדוש, ובודאי המשיח והרשב"י,  
 ימליצו טוב במרומים, על כל הלומדים, ונושע תשועת עולמים כולנו ל-ה מצפים.

### תורת הסוד הוא תורה לשמה

בין יום פטירת משה רבינו עליו השלום לבין יום פטירת הרבי שמעון בן יוחאי  
 י"ח אדר ישנם 70 יום, לרמוז שהרבי שמעון בן יוחאי בא לגלות את סוד סתרי תורה,  
 וזה שמחת הקדוש ברוך הוא הכי הגדולה, כי תורת הסוד הוא תורה לשמה, וזהו  
 השמחה הגדולה של ל"ג בעומר, מה שאין כן בשבעה באדר. (אור יצחק פרק א')

משבחים את השם הקדוש ואומרים שירה. אשריהם נשמות הצדיקים שהם באתו העדון ויודעים את זה, על זה נאמר (ירמיה') מי לא ייראך מלף הגוים כי לך יאתה וגו'.

אמר רבי שמעון, פשיטתא שכינה למצרים, ירדה חיה אחת ששמה ישראל בדיוקן אותו הנזון, וארבעים ושנים שמיים קדושים עמו, וכל אחד ואחד אות קדושה עמו מהשם הקדוש, וכלם ירדו עם יעקב למצרים. זהו שכתוב ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב. אמר רבי יצחק, ממשמע שאמר בני ישראל, ואחר כך את יעקב, ולא נאמר אתו.

שא"ר רבי יהודה את רבי אלעזר בן רבי שמעון, ואמר לו פיון ששמעת מאביך את פרשת ואלה שמות בסוד עליון, מה זה שאמר איש וביתו באו? אמר לו, אותה מלה שהיה אומר אבא, אלו הם מלאכים עליונים, שהם מעל התחתונים מהם. זהו שכתוב איש וביתו באו. וכך אמר אבא, כל אותם מלאכים שבדרגה עליונה, נקראים גברים זכרים, ואתם שבדרגה תחתונה מהם, נקראים (נקבות) בית, שאשה נקבה שמקבלת מן הזכר.

רבי יצחק היה עומד לפני רבי אלעזר בן רבי שמעון. אמר לו, שכינה ירדה עם יעקב למצרים? אמר לו, ולא? והרי כתוב (בראשית מו) אנכי ארד עמך. אמר לו, בא תראה, שכינה ירדה למצרים את יעקב, ושש מאות אלף מרכבות קדושות [אמרות] עמה, והיגו מה שכתוב

בהוא עדונא, וידעין דא, על האי איתמר (ירמיה') מי לא ייראך מלף הגוים כי לך יאתה וגו'. (ע"כ תוספתא)

אמר רבי שמעון, פד נחתת שכינתא למצרים, נחתת חיה חדא, דשמה ישראל, בדיוקנא דההוא סבא, וארבעין ותריין שמשין קדישין עמיה, וכל חד וחד את קדישא עמיה, משמא קדישא, וכלהו נחתן עם יעקב למצרים, הךא הוא דכתיב, ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב. אמר רבי יצחק, ממשמע דקאמר בני ישראל, ואחר כך את יעקב, ולא נאמר אתו.

שא"ר רבי יהודה לרבי אלעזר ברבי שמעון, (אמר ליה) פיון דשמעת מאבובך, פרשת ואלה שמות ברזא עלאה, מאי קאמר איש וביתו באו. אמר ליה, ההוא מלה דהיה אמר אבא, אינון הוו מלאכין עלאין, דאינון לעילא על תתאי מנהון, היינו דכתיב איש וביתו באו, והכי אמר אבא, כל אינון מלאכין דבדרגא עלאה, אקרון גוברין דוכרין, ואינון דבדרגא תתאה מנהון, אתקרון (ניקבהא) בית, דאתתא נוקבא דמקבלא מן דכורא.

רבי יצחק היה קאים קמיה דרבי אלעזר בר רבי שמעון, אמר ליה שכינתא נחתת למצרים עם יעקב. אמר ליה ולא, והא כתיב (בראשית מ"ו) אנכי ארד עמך. אמר ליה תא חזי, שכינתא נחתת למצרים את יעקב ושית מאה אלפין רתיכין קדישין עמה, והיינו דכתיב פשש מאות אלף רגלי, תגינן שית מאה אלפין רתיכין קדישין נחתו עם יעקב למצרים, וכלהו סליקו מתמן, פד נפקו פשש מאות אלף רגלי. שנינו, שש מאות אלף מרכבות קדושות ירדו עם יעקב למצרים, וכלם

ישראל ממצרים. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות י"ב)  
וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵרַעַמְסֵס סְבוּתָהּ כְּשֵׁשׁ  
מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלֵי וְגו'. שֵׁשׁ מֵאוֹת לֹא נֶאֱמַר,  
אֲלֵא כְשֵׁשׁ מֵאוֹת, כְּגוֹנוֹא דְנִפְקוּ אֵלֶיךָ, בְּךָ  
נִפְקוּ אֵלֶיךָ.

עלו משם כשיצאו ישראל  
ממצרים. זהו שכתוב (שמות יב)  
ויסעו בני ישראל מרעמסס  
סבתה כשש מאות אלף רגלי  
וגו'. שש מאות לא נאמר, אלא  
כשש מאות. כמו שיצאו אלה,  
כך יצאו אלה.

וְהָא חֲזִי רִזָּא דְמַלְהָ, בְּעֵדְנָא דְנִפְקוּ אֵלֶיךָ  
רְתִיכִין קְדִישִׁין, מְשִׁירֵיתָא קְדִישָׁתָא,  
חֲמוּ יִשְׂרָאֵל וַיְדַעוּ, דְהוּוּ מִתְעַפְכִּין בְּגִינְהוֹן,  
וְכִלְהוּ בְהִילוּ דְעֵבְדוּ יִשְׂרָאֵל, בְּגִינְהוֹן הָוָה,  
וְהֵינּוּ דְכְתִיב, (שמות י"ב) וְלֹא יָכֹלוּ לְהִתְמַהֵמֶה,  
הָוָה לֵיהּ לְמִימַר וְלֹא רְצוּ לְהִתְמַהֵמֶה אֲבָל לֹא  
כְתִיב אֲלֵא וְלֹא יָכֹלוּ. וְאִתְיַדְעוּ (ס"ו וְאִתְיַדְעוּ)  
מִמֶּשׁ, דְכִלְהוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל, הוּוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל  
דְרַקִּיעָא, וְהֵינּוּ דְכְתִיב, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים  
מִצְרִימָה אֵת יַעֲקֹב, וְעַל דָּא לֹא נֶאֱמַר וְאֵלֶּה  
שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה אִתּוּ, אֲלֵא  
וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה אִתּוּ,  
יַעֲקֹב, הַבָּאִים מִצְרִימָה בְּקַדְמִיתָא וְעַם מִי,  
אֵת יַעֲקֹב.

ובא ראה סוד הדבר, בזמן  
שיצאו המרכבות הקדושות  
הללו והמתנות הקדושים, ראו  
ישראל וידעו שהם מתעפכים  
בשבילם, וכל החפזון שעשו  
ישראל היה בגללם, והינו  
שפתיב ולא יכלו להתמהמה,  
היה לו לומר ולא רצו  
להתמהמה, אבל לא כתוב אלא  
ולא יכלו. ונדעו (אז נודע) ממש,  
שכל בני ישראל היו בני ישראל  
של הרקיע, והינו מה שכתוב  
בני ישראל הבאים מצרימה את  
יעקב, ועל זה לא נאמר ואלה  
שמות בני ישראל הבאים  
מצרימה אתו, אלא ואלה שמות  
בני ישראל הבאים מצרימה את  
יעקב. הבאים מצרימה  
בראשונה, ועם מי? את יעקב.

אמר רבי יהודה, (נ"א רבי יצחק נ"א רבי יוסי) קל  
וחומר, ומה כד אשתזיב יעקב מלבן,  
כתיב, (בראשית ל"ב) ויעקב הלך לדרפו ויפגעו בו  
מלאכי אלהים. כד נחת בגלותא, וקודשא  
ברוך הוא אומר, אנכי ארד עמך מצרימה, (ד'  
ה' ע"א) לאו דינא, הואיל ופטרונא נחתא  
דייחתון שמשוי עמיה, היינו דכתיב הבאים  
מצרימה את יעקב. רבי יעקב דכפר חנן אומר  
משמיה דרבי אבא, מאן אינון בני ישראל  
דהכא. אינון דאתקרוין בני ישראל ממש.

אמר רבי יהודה, (נ"א רבי יצחק נ"א רבי יוסי)  
רבי יוסי קל וחומר, ומה כשנצל  
יעקב מלבן כתוב (בראשית לב)  
ויעקב הלך לדרפו ויפגעו בו  
מלאכי אלהים - כשירד לגלות  
והקדוש ברוך הוא אומר אנכי  
ארד עמך מצרימה, אינו דין  
שהואיל והפטרוין ירד, שירדו  
גם שמשוי עמו? הינו שכתוב  
הבאים מצרימה את יעקב. רבי  
יעקב מכפר חנן אומר משמו של  
רבי אבא, מי הם בני ישראל  
של כאן? אותם שנקראו בני  
ישראל ממש.

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים מ"ו) לכו חזו  
מפעלות יי' אשר שם שמות בארץ. אל  
תקרי שמות. אלא שמות. ואזלא הא כהא  
דאמר רבי חייא, כגונוא דרקיעא, עבד

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים מו)  
לכו חזו מפעלות יי' אשר שם  
שמות בארץ, אל תקרי שמות  
אלא שמות. והולך זה כזה,



קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא בְּרַקִּיעַ אֵית שְׁמֵהּ  
קְדִישִׁין, בְּאַרְעָא אֵית שְׁמֵהּ קְדִישִׁין.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה (נ"א רבי יוסי) בַּהֲהוּא יוֹמָא דְנִחַת  
יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, נָחַתוּ עַמִּיהָ שְׁתֵּין רַבּוּא

דְּמִלְאָכִי עֲלָאִי. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַח, (שיר השירים ג)  
הִנֵּה מִטְתּוֹ שְׁלֹשְׁלֹמָה שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב

וְגו', קוּזְמִיטִין דְּגְלִיפִין בְּקִלְדִיטָא, סַחְרִין  
בְּדוּכְתִיָּה קוּזְמִיטִין בְּשַׁבְעָאָה, גְּלִיפִין

בְּשְׁתִּיתָאָה, הָדָא הוּא דְכְתִיב, שְׁשִׁים גְּבוּרִים  
סָבִיב לָהּ.

הִנֵּה מִטְתּוֹ: דָּא אִיהִי (בראשית רכ"ה) שְׁכִינְתָא.  
שְׁלֹשְׁלֹמָה: מִלְכָּא דְשִׁלְמָא דִּילֵיהּ.

שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ: אֱלִין אֵינּוּן שְׁתֵּין  
רַבּוּא דְּמִלְאָכִי עֲלָאִי, דְּאֵינּוּן מַחִילָא

דְּשְׁכִינְתָא, דְּנִחַתַת עִם יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם. מַגְבוּרִי  
יִשְׂרָאֵל: יִשְׂרָאֵל דְּלַעִילָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו', אִישׁ וּבֵיתוֹ  
בָּאוּ: אֵינּוּן וְנִימוּסֵיהוּן.

רַבִּי חֲזִיא הָוָה אֲזִיל מְאוּשָׁא לְלוּד, וְהָוָה  
רָכִיב עַל חֲמָרָא, וְהָוָה ר' יוֹסִי עַמִּיהָ,

נְחִית ר' חֲזִיא, וְשִׁקְלִיה בִּידוּי לְר' יוֹסִי, אָמַר  
לֵיהּ, אִי בְנֵי עֲלָמָא יַדְעִין יִקְרָא סְגִיָּאָה

דִּיעַקֵּב, בְּשַׁעְתָּא דְאָמַר לֵיהּ קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא,  
אֲנָכִי אַרְדַּ עִמָּךְ מִצְרִימָה, הוּוּ מְלַחְכֵי עֲפְרָא,

תָּלַת פְּרָסֵי קָרִיב לְקַבְרֵיהּ, דְּהָכִי מִפְּרָשֵי מְרַנָּא  
וּבְרַבִּי עֲלָמָא, מְאַרְיֵהוּן דְּמִתְנִיתָא, פְּתִיב (שמות

י"ח) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לְקִרְאֵת חוֹתְנּוֹ, אֶהְרֹן חֲמָא  
לְמֹשֶׁה דְנִפְקָ, וְנִפְקָ עַמִּיהּ, וְאַלְעָזָר וְנִשְׂיָאִי

וְסָבִי נִפְקוּ עַמִּיהּ, רָאשֵׁי אַבְהֵן, וּמְעָרְעֵי  
כִנְשַׁתָּא, וְכֹל יִשְׂרָאֵל נִפְקוּ עִמָּהוּן, אֲשַׁתְּפָחוּ

דְּכֹל יִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ, נִפְקוּ לְקַבְלֵיהּ דִּיתְרוֹ, מֵאֵן  
חֲמָא לְמֹשֶׁה דְנִפְקִי וְלֹא יִפּוּק, לְאַהֲרֹן

וְלַבְּרָבִי דְנִפְקִי, וְלֹא יִפּוּק. אֲשַׁתְּכַח, דְּבִגִין

שְׁאָמַר רַבִּי חֲזִיא, כְּמוֹ בְּרַקִּיעַ  
עֲשֵׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְץ.  
בְּרַקִּיעַ יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוּשִׁים,  
וּבְאַרְץ יֵשׁ שְׁמוֹת קְדוּשִׁים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה (נ"א רבי יוסי),  
בְּאוֹתוֹ יוֹם שִׁירָד יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם,  
יָרְדוּ עַמּוֹ שְׁשִׁים רַבּוּא מְלֹאכִים

עֲלִיּוּנִים. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַח, הִנֵּה  
מִטְתּוֹ שְׁלֹשְׁלֹמָה שְׁשִׁים גְּבוּרִים

סָבִיב וְגו', שְׁלֹטוֹנִים שְׁחֻקוּקִים  
בְּמִפְתָּח, סוּכְבִים בְּמִקְוָמוֹ  
הַשְׁלֹטוֹנִים בְּשַׁבְעֵי, וְחֻקוּקִים

בְּשִׁשִׁי. זֶהוּ שְׁכָתוּב שְׁשִׁים  
גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ.

הִנֵּה מִטְתּוֹ - זֹהִי שְׁכִינָה.  
שְׁלֹשְׁלֹמָה - הַמֶּלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם

שָׁלוֹ. שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ -  
אֵלוּ הֵם שְׁשִׁים רַבּוּא מְלֹאכִים

עֲלִיּוּנִים, שֶׁהֵם מַחִיל הַשְּׁכִינָה  
שִׁירָדָה עִם יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם.  
מַגְבוּרֵי יִשְׂרָאֵל - יִשְׂרָאֵל

שֶׁלְּמַעַלָּה. זֶהוּ שְׁכָתוּב וְאֵלֶּה  
שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו', אִישׁ  
וּבֵיתוֹ בָּאוּ - הֵם וּמְנִיגֵיהֶם.

רַבִּי חֲזִיא הִנֵּה הוֹלֵךְ מְאוּשָׁא  
לְלוּד, וְהָוָה רוֹכֵב עַל חֲמוֹר,  
וְהָוָה רַבִּי יוֹסִי עַמּוֹ. יָרַד רַבִּי

חֲזִיא וְתַפְס יְדֵי רַבִּי יוֹסִי. אָמַר  
לוֹ, אִם בְּנֵי הַעוֹלָם הֵיוּ יוֹדְעִים

כְּבוֹדוֹ הֲרֵב שֶׁל יַעֲקֹב בְּשַׁעַר  
שְׁאָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא  
אֲנָכִי אַרְדַּ עִמָּךְ מִצְרִימָה, הֵיוּ

מְלַחְכִים אֶת הַעַפְרָה שֶׁלֹּשׁ  
פְּרָסוֹת קְרוֹב לְקַבְרוֹ, שְׁכָף  
מִפְּרָשִׁים מוֹרִינּוּ גְדוּלֵי עוֹלָם

בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, פְּתִיב (שמות ח)  
וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לְקִרְאֵת חוֹתְנּוֹ, אֶהְרֹן

רָאָה שְׁמֹשֶׁה יוֹצֵא, וַיֵּצֵא עַמּוֹ,  
וְאַלְעָזָר וְנִשְׂיָאִים וְזִקְנִים יֵצְאוּ

עַמּוֹ, רָאשֵׁי אֲבוֹת וְקְרוּאֵי  
הַעֲדָה, וְכֹל יִשְׂרָאֵל יֵצְאוּ עִמָּם.  
נִמְצָא שְׁפָל יִשְׂרָאֵל כְּלָם יֵצְאוּ

לְקִרְאֵת יְתְרוֹ. מִי רָאָה אֶת מֹשֶׁה  
יוֹצֵא וְלֹא יֵצֵא? אֶת אֶהְרֹן

משה נפקו כולהון. ומא, אי בגין משה כף, בגין קדשא ברין הוא, כד אמר אנכי ארד עמך מצרימה, על אחת כמה וכמה.

עד דהווי אזלי, פגע בהו ר' אבא. אמר רבי יוסי, הא שכינתא הכא, דחד ממאריהון דמתניתין עמנא. אמר ר' אבא, במאי עסקיתו. אמר רבי יוסי, בהאי קרא, דכתיב אנכי ארד עמך מצרימה וגו'. כד נחת יעקב למצרים, דכתיב, ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה, את אוליה, דכלהו נחתו עם יעקב למצרים.

אמר ליה ר' אבא, ודא לחוד הות. פתח ואמר (יחזקאל א') היה היה דבר יי אל יחזקאל בן בוזי הכהן בארץ פשדים על נהר כבר. תלת פלוגתן הכא. חדא, דתנינן, אין שכינה שורה בחוצה לארץ. וחדא, דלא הוה מהימן כמשה, דכתיב ביה, (במדבר י"ב) בכל ביתי נאמן הוא, והוא, גלי ופרסם כל גנזיאי דמלפא. וחדא, דאתחזי כמאן דלא שלים בדעתיה.

אליה הכי אסיקנא במתניתא דילן, חס ושלום דהא יחזקאל נביאה שלימא הוה, וברשותא דקודשא ברין הוא גלי כל מה דגלי. וכלהו אצטריף דיגלי ויפרסם, על חד תרין ממה דגלי, דהכי תנן, מאן דרגיל למסבל צערא וכו'. וכלא אצטריף, ומעלמין לא שביק קדשא ברין הוא לישראל בגלותא, עד דהוה אתי למידר דיוריה עמהון, כל שכן בייעקב, דהוה נחית בגלותא, וקודשא ברין הוא ושכינתיה, וקדישין עלאין, (ותתאז) ורתיכין, דנחתו כלהו עם יעקב, הדא הוא דכתיב הבאים מצרימה את יעקב.

עליונים (ותתוניה) ומרפכות, שפלים ירדו עם יעקב. זהו שכתוב הבאים מצרימה את יעקב.

והגדולים שיצאים והוא לא יצא? נמצא שבגלל משה יצאו כלם. ומא אם בשביל משה כף - בשביל הקדוש ברוף הוא כשאמר אנכי ארד עמך מצרימה על אחת כמה וכמה.

עד שהיו הולכים, פגש בהם רבי אבא. אמר רבי יוסי, הרי שכינה כאן, שאחד מבצעלי המשנה עמנו. אמר רבי אבא, במה עסקתם? אמר רבי יוסי, בפסוק הזה שכתוב אנכי ארד עמך מצרימה וגו'. כשירד יעקב למצרים, שכתוב ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה, אתה למד שפלים ירדו עם יעקב למצרים.

אמר לו רבי אבא, וזה היה לחוד? פתח ואמר, (יחזקאל א') היה היה דבר ה' אל יחזקאל בן בוזי הכהן בארץ פשדים על נהר כבר. שלש קשיות כאן, אחד - ששינו שאין שכינה שורה בחוץ לארץ, ואחת - שלא היה נאמן כמשה, שכתוב בו (במדבר יב) בכל ביתי נאמן הוא, והוא גלה ופרסם את כל גנזי המלך, ואחת - שנראה כמי שלא שלם בדעתו.

אליה כף הסקנו במשנתנו, חס וחלילה, שהרי יחזקאל היה נביא שלם, וברשותו של הקדוש ברוף הוא גלה כל מה שגלה, והכל הוא הצטרף לגלות ולפרסם, על כל אחד פי שנים ממה שגלה. שפך שינו, מי שרגיל לסבל צער וכו', והכל הצטרף, ומעולמים לא עזב הקדוש ברוף הוא את ישראל בגלות, עד שהיה בא לדור במדורו עמהם, כל שפך בייעקב שהיה יורד לגלות, והקדוש ברוף הוא ושכינתו וקדושים שכתוב הבאים מצרימה את יעקב.

דָּבָר אַחֵר ר' אַבְרָהָם פֶּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ד') אֲתִי מְלַבְּנוֹן פְּלֵה אֲתִי מְלַבְּנוֹן תְּבוֹאִי. תֵּא חֲזִי, וְוִי לֹוֹן בְּנֵי נֶשֶׁא דְלֵא יִדְעִין, וְלֵא מְשִׁיחִין בְּפוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִייהוֹן, דְתִנְיָא אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא בַת קוֹל נִפְקַת מְטוֹרָא דְחוֹרֵב, וְאָמְרָה, וְוִי לֹוֹן לְבָנֵי נֶשֶׁא מְפוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִייהוֹן, וְוִי לֹוֹן לְבָנֵי נֶשֶׁא מְעַלְבוֹנָה (דף ה' ע"ב) דְאֹרִייתָא. דְאָמַר ר' יְהוּדָה, כָּל מָאן דְאֲשְׁתַּדֵּל בְּאֹרִייתָא בְּהַאי עֲלֵמָא, וְמִסְגַּל עוֹבְדֵין טְבִין יְרִית עֲלֵמָא שְׁלִימָא. וְכָל מָאן דְלֵא אֲשְׁתַּדֵּל בְּאֹרִייתָא בְּהַאי עֲלֵמָא, וְלֵא עֵבִיד עוֹבְדֵין טְבִין, לֵא יְרִית לֵא הַאי וְלֵא הַאי. וְהָא תַנּוּן, אִית מָאן דְיְרִית עֲלֵמִיה כְּפוּם אֲתֵרִיה, וְכְפוּם מַה דְחֲזִי לִיה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לֵא תַנּוּן, אֲלֵא מָאן דְלִית לִיה עוֹבְדֵין טְבִין כְּלָל.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲלֵמָלָא הוּוּ יִדְעִין בְּנֵי נֶשֶׁא, רְחִימוּתָא דְרַחֲמִים קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, הוּוּ שְׁאֲגִין כְּכַפִּירָא לְמַרְדָּךְ אַבְתְּרִיה. דְתִנְיָא, בְּשַׁעְתָּא דְנִחַת יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, קָרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְפִמְלִיָּא דִילִיה אָמַר לְהוֹן, כְּלִכּוֹן חוֹתוּ לְמִצְרַיִם, וְאָנָּא אִיחוּת עִמְכוּן. אָמְרָה שְׂכִינְתָּא רְבוּנָא דְעֲלֵמָא, אִית צְבָאוֹת בְּלֵא מְלָכָא, אָמַר לֵה, אֲתִי מְלַבְּנוֹן פְּלֵה, מְלַבְּנוֹן: מֵאֲתֵרָא דְעֵדָן, דְמְלוּבָן בְּכָל עוֹבְדוּי. פְּלֵה: דָּא שְׂכִינְתָּא, דְהִיא כְּלֵה בְחוּפָה. וְאֲזֵלָא הָא כְּהָא דְתִנְיָא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מָאִי דְכִתִּיב, (במדבר ז') וַיְהִי בְיוֹם פֶּלַת מִשֶּׁה, פֶּלַת כְּתִיב, בְּיוֹמָא דְעֲאֻלַּת פְּלֵה לְחוּפָה, וְשְׂכִינְתָּא דָּא הִיא כְּלֵה.

אֲתִי מְלַבְּנוֹן תְּבוֹאִי, מֵאֲתֵר בִּי מְקַדְשָׁא דְלְעִילָא. תְּשׁוּרִי מֵרֵאשׁ אֲמָנָה, מֵרֵישָׁא דְמָאן. מֵרֵאשִׁיהוֹן דְבָנֵי מְהִימְנוּתָא. וּמָאן

דְבָר אַחֵר, רַבִּי אַבְרָהָם פֶּתַח וְאָמַר, (שיר ד') אֲתִי מְלַבְּנוֹן פְּלֵה אֲתִי מְלַבְּנוֹן תְּבוֹאִי. בָּא וְרֵאָה, אוֹי לְהֵם לְבָנֵי אָדָם שְׁלֵא יוֹדְעִים וְלֵא מְשִׁיחִים בְּכַבּוּד אֲדוֹנָם, שְׁלַמְדָנוּ, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּכָל יוֹם יוֹם יוֹצֵאת בַת קוֹל מֵהַר חוֹרֵב וְאֹמְרַת: אוֹי לְהֵם לְבָרִיּוֹת מְעַבְדוֹת רְבוּנָם! אוֹי לְהֵם לְבָרִיּוֹת מְעַלְבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה! שְׁאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל מִי שְׁמַשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמִסְגַּל מְעַשִׂים טוֹבִים, יוֹרֵשׁ עוֹלָם שְׁלָם. וְכָל מִי שְׁלֵא מַשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֵא עוֹשֶׂה מְעַשִׂים טוֹבִים, לֵא יוֹרֵשׁ לֵא זֶה וְלֵא זֶה. וְהָרִי שְׁנִינּוּ, יֵשׁ מִי שְׁיֹרֵשׁ עוֹלָמוֹ כְּפִי מְקוּמוֹ וְכְפִי מַה שְׁרָאוּי לוֹ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לֵא שְׁנִינּוּ אֲלֵא בְּמִי שְׁאִין לוֹ מְעַשִׂים טוֹבִים כְּלָל.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲלֵמָלָא הוּוּ יוֹדְעִים בְּנֵי אָדָם אֵת הָאֲהַבָּה שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֹהֵב אֵת יִשְׂרָאֵל, הוּוּ שׁוֹאֲגִים כְּמוֹ כְּפִיר לְרֹדֵף אַחֲרָיו. שְׁשִׁינּוּ, בְּשַׁעְתָּא שְׁעִיר יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, קָרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְפִמְלִיָּה שְׁלוֹ וְאָמַר לְהֵם: כְּלִכּוֹן חוֹתוּ לְמִצְרַיִם, וְאִנִּי אֲרַד עִמְכֶם. אָמְרָה שְׂכִינְתָּא: רְבוּן הַעוֹלָם, יֵשׁ צְבָאוֹת בְּלִי מְלָךְ? אָמַר לֵה: אֲתִי מְלַבְּנוֹן פְּלֵה. מְלַבְּנוֹן - מְמָקוֹם הַעֵדָן, שְׁמֵלְבָן בְּכָל מְעַשְׂיו. פְּלֵה - זוֹ שְׂכִינְתָּא, שְׁהִיא כְּמוֹ כְּלֵה בְּחַפְּהָ. וְהוֹלֵךְ זֶה כְּמוֹ זֶה, שְׁשִׁינּוּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַה זֶה שְׂכִינְתוֹב (במדבר ז') וַיְהִי בְיוֹם פֶּלַת מִשֶּׁה? כְּתוּב פֶּלַת, בְּיוֹם שְׁנִכְסָה פְּלֵה לְחַפְּהָ, וְשְׂכִינְתָּא זוֹ הַפְּלֵה.

אֲתִי מְלַבְּנוֹן פְּלֵה - מְמָקוֹם בֵּית הַמְּקֹדֵשׁ שְׁלַמְעֵלָה. תְּשׁוּרִי מֵרֵאשׁ אֲמָנָה - מֵרֵאשׁ שֶׁל מִי? מֵרֵאשִׁיהֶם שֶׁל בְּנֵי הָאֲמוּנָה, וּמִי

בניהו. יעקב ובנוי. מראש שניר וחרמון,  
דאינון עתידין לקבלא אורייתא דילי, מטורא  
דחרמון, ולאגנא עלייהו בגלותהון. ממעונות  
אריות: אלין אינון עמין עובדי עבודת  
כוכבים ומזלות, (כ"א בני נשא דמדינתא) דדמין  
לאריותא ונמרין, דמענין להון בכל פולחנא  
דקשיו.

הם? יעקב ובניו. מראש שניר  
וחרמון - שהם עתידיים לקבל  
את התורה שלי מהר חרמון,  
ולהגן עליהם בגלותם. ממעונות  
אריות - אלו הם עמים עובדי  
עובדי כוכבים ומזלות, ונ"א בני  
אדם של אמונה שדומים לאריות  
ונמרין, שמענים אותם בכל  
עבודה קשה.

רבי אבא אמר, אתי מלכנון פלה וגו'. וכי  
מלכנון אתת, והלא ללכנון עולה. אלא  
אמר רבי אבא, בשעתא דנחתת שכינתא  
למצרים, נחתו בהדה שתיין רבוא של מלאכי  
השרת, וקודשא בריך הוא בקדמיתא הדא  
הוא דכתיב, (מלכה ב') ויעבור מלפם לפנייהם וה'  
בראשם.

רבי אבא אמר, אתי מלכנון  
פלה וגו', וכי מלכנון באה,  
והלא ללכנון עולה? אלא, אמר  
רבי אבא, בשעה שירדה שכינה  
למצרים, ירדו עמה ששים רבוא  
של מלאכי השרת, והקדוש  
ברוך הוא בראשונה. זהו  
שכתוב ויעבור מלפם לפנייהם  
וה' בראשם.

רבי יצחק אמר, אתי מלכנון פלה, דא איהי  
שכינתא. אתי מלכנון תבאי, מאתר פי  
מקדשא דלעילא. תשורי מראש אגנה,  
מאתר פי מקדשא דלעילא, ומאתר פי  
מקדשא דלתתא דאמר ר' יהודה, מעולם לא  
זזה שכינתא מפותלא דמערבא, דבי מקדשא,  
דכתיב, (שיר השירים ב') הנה זה עומד אחר פתלנו.  
והוא ראש אגנה לכל עלמא. מראש שניר  
וחרמון מאתרא דאורייתא נפקת לעלמא,  
ולמה. לאגנא על ישראל, ממעונות אריות:  
אלין עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ר'  
יודן אומר, ממעונות אריות: אלין אינון  
תלמידי חכמים, דעסקי באורייתא במעונות  
המדרשות, ובבתי כנסיות, דאינון אריון  
ונמרין באורייתא.

רבי יצחק אמר, אתי מלכנון  
פלה - זוהי שכינה. אתי מלכנון  
תבואי - ממקום בית המקדש  
שלמעלה. תשורי מראש אגנה  
- ממקום בית המקדש  
שלמעלה ומקום בית המקדש  
שלמטה. שאמר רבי יהודה,  
מעולם לא זזה שכינה מכתל  
המערבי של בית המקדש,  
שכתוב (שיר ב) הנה זה עומד  
אחר פתלנו, והוא ראש אגנה  
לכל העולם. מראש שניר  
וחרמון - ממקום שהתורה  
יצאה לעולם, ולמה? להגן על  
ישראל. ממעונות אריות - אלו  
עמים עובדי עבודת כוכבים  
ומזלות. רבי יודן אומר,  
ממעונות אריות - אלו תלמידי  
חכמים שעוסקים בתורה  
במעונות המדרשות ובבתי  
כנסיות, שהם אריות ונמרין  
בתורה.

רבי חייא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר  
ליה, מה חמת אורייתא לממני בנוי  
דיעקב, דאינון תריסר בקדמיתא, ולבתר פן  
שבעים דכתיב, (בראשית מ"ו) כל הנפש לבית

רבי חייא היה יושב לפני רבי  
שמעון, אמר לו, מה ראתה  
התורה למנות את בני יעקב,  
שהם שנים עשר בתחלה, ואחר

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ  
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וְלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה  
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים  
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

**יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו**

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זוה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזוה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.  
בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

“To the Admor shlita, author of “Erkah shel Sha’ah I was shocked to hear that in a “Chareidi” newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v’shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v’shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

.A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad